

UNA FE MENUDA

per CATALINA TERRATS I OLIVER, osb

L'Evangelí d'avui recull dos temes centrats en la necessitat de créixer en la fe, i en la gratuïtat del servei. En el primer, Jesús utilitza un llenguatge molt exagerat per fer entendre als deixebles la importància que té la fe i, en altre, ens fa reconèixer quin és el nostre lloc: som servents que no volem fer altra cosa que la voluntat del Pare. «Creure és conèixer realitats que no veiem», És una manera d'explicar el trobament amb Déu. Això demana una disposició prèvia, una obertura, una consciència desperta, buscar la veritat, sincerar-nos amb nosaltres mateixos. Déu habita en tot lloc i, si estem oberts, qualsevol circumstància li serveix per fer-se present amb el seu amor i salvació. «No som nosaltres els qui ens hem avançat a estimar Déu: Ell ens ha estimat primer».

La fe, diu el papa Francesc, «és la resposta a una Paraula que interpel·la personalment, un TU que ens crida pel nostre nom. Déu s'ha manifestat sempre com un Déu personal. Déu no el veiem, però la seva veu la sent cadascú en el seu interior. Per això la fe sempre està vinculada a l'actitud d'escolta».

Creure és confiar en l'amor incondicional i sense límits de Déu. És posar-se a les seves mans. És la consciència que Déu viu en nosaltres, i Jesús ens diu que per al qui creu, «tot li és possible». La fe és la condició perquè es pugui produir el miracle. És reconèixer humilment que hi ha Algú més gran que jo que condueix la meua vida, que Déu i jo som una realitat inseparable. Fe-confiança estan íntimament unides: tenir fe és recolzar-se, apuntalar-se en Déu, en la seva Paraula. La fe no es recolza en una experiència sinó en una Paraula, i aquesta Paraula és la que provoca l'experiència. «Perquè tu ho dius, calaré la xarxa», diu Pere, i es produeix el miracle. I en un altre context: «El centurió va creure en la Paraula de Jesús, i en aquell moment el seu criat es va posar bo».

La fe és un do, és una llavor que Déu ha dipositat al cor de tota persona. Creure no és una qüestió intel·lectual, com seria adherir-se a unes veritats, ni tampoc una actitud estàtica. És una actitud existencial, el reconeixement que Déu és una realitat viva que actua en mi i en els altres en la mida que nosaltres ens obrim, l'acollim i la vivim. És sempre resposta al seu amor, perquè Ell és sempre el primer que ens busca, que surt al nostre encontre. És admiració i agraïment al seu amor. És aquella experiència que va tenir Jacob: «Realment Déu és aquí i jo no ho sabia». Això té unes conseqüències reals en la vida. La fe és una actitud activa que va impregnant tota la persona, que la fa passar de la por a la confiança, de la culpabilitat a l'experiència del perdó, a la llibertat, i va unificant tota la vida. No tinc fe només quan prego, sinó que en tot moment, en tota circumstància la fe actua en la meua vida, i actua a través de l'amor. També avui, en la situació actual de la societat i del món, necessitem creure amb molta convicció i esperança que Déu actua en el món i que es refia de nosaltres per fer-lo present, i per això fem a Jesús la mateixa petició que li van fer els deixebles: «Doneu-nos mes fe».